



II. Ziemia we wszechświecie

1. Wszechświat

Teoria geocentryczna

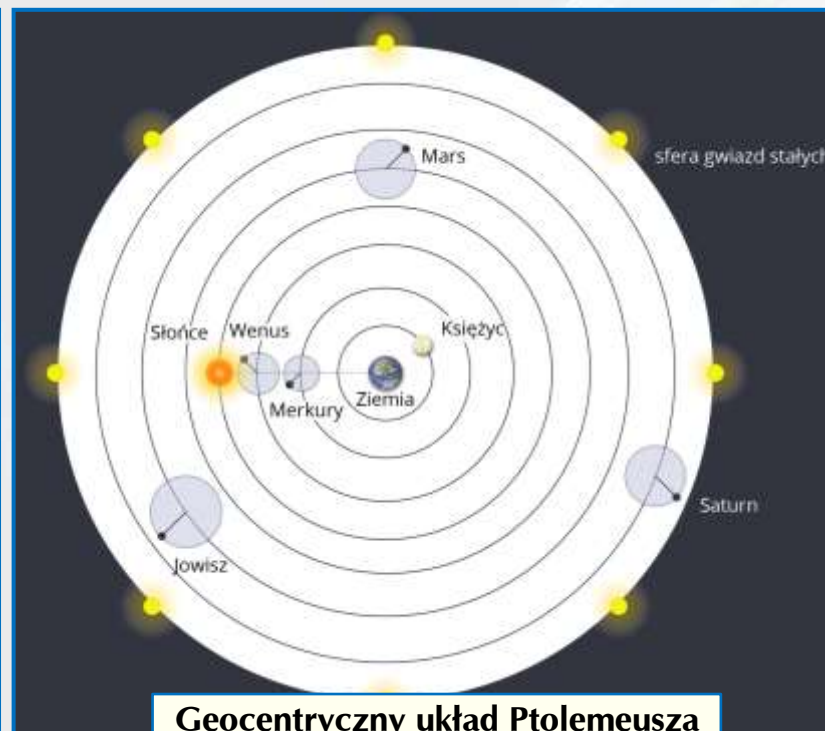
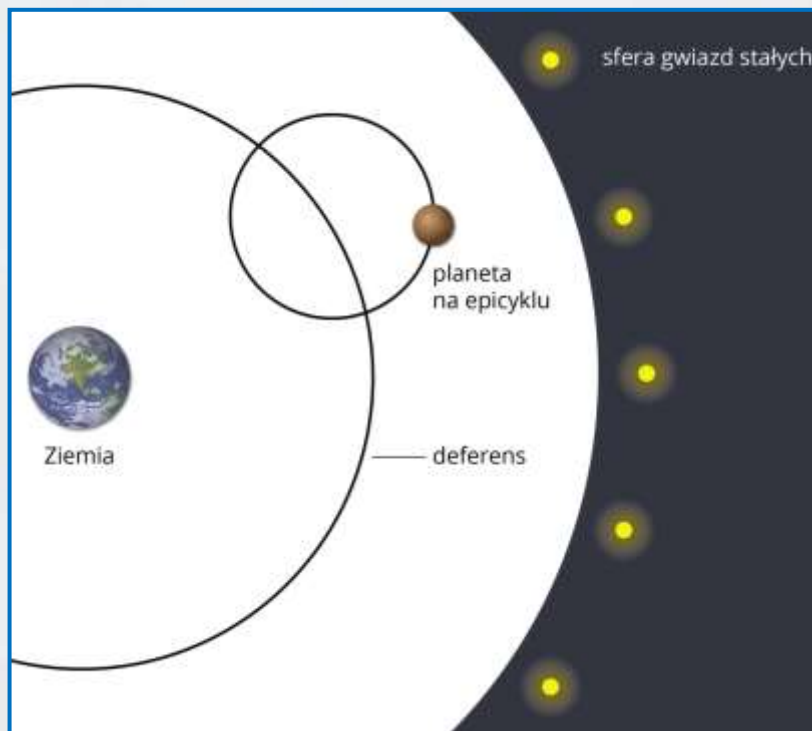
→ **Teorię geocentryczną** w II w. n.e. przedstawił grecki astronom **Klaudiusz Ptolemeusz**.

→ Zakładała ona, że:

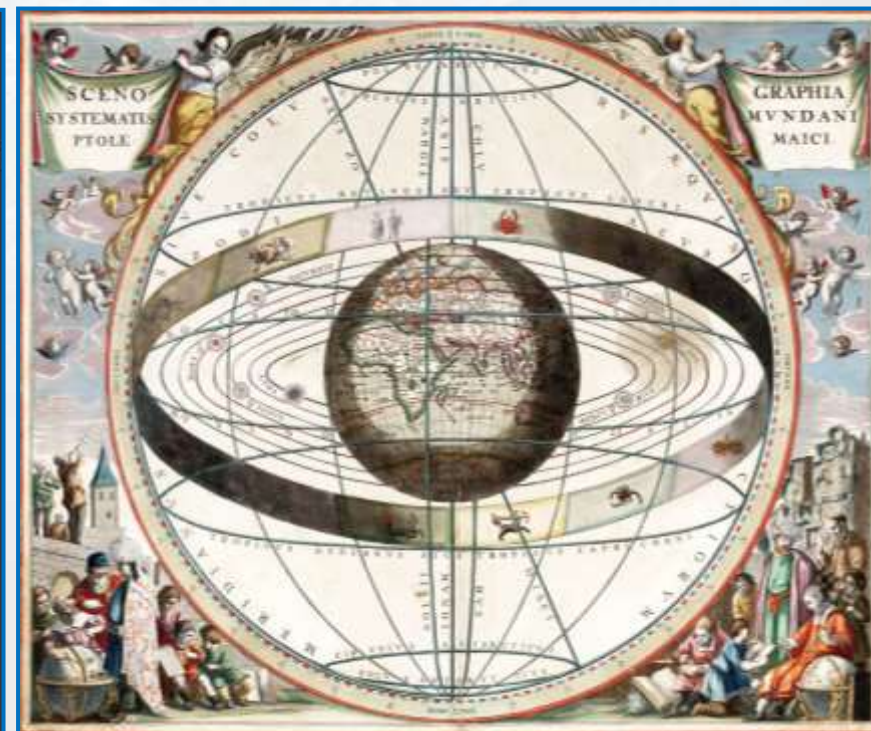
- centrum wszechświata stanowi nieruchoma Ziemia;
- w odległości 20 000 promieni ziemskich rozpościera się kryształowa sfera, do której przymocowane są gwiazdy stałe;
- wewnątrz niej jest 7 planet w kolejności: Księżyc, Merkury, Wenus, Słońce, Mars, Jowisz i Saturn;
- Księżyc i Słońce biegną ruchem jednostajnym bezpośrednio po deferentach;
- pozostałe planety również poruszają się po okręgach wokół Ziemi, ale wykonują dodatkowo ruch jednostajny po mniejszym torze zwanym epicyklem.



Klaudiusz Ptolemeusz



Geocentryczny układ Ptolemeusza

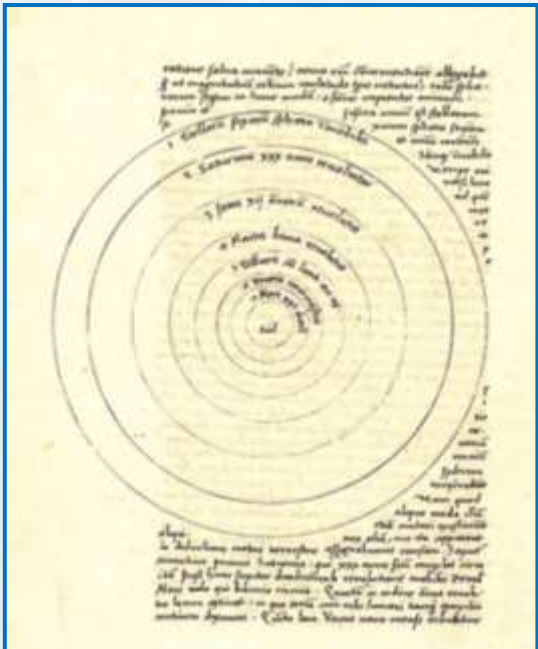


Teoria heliocentryczna

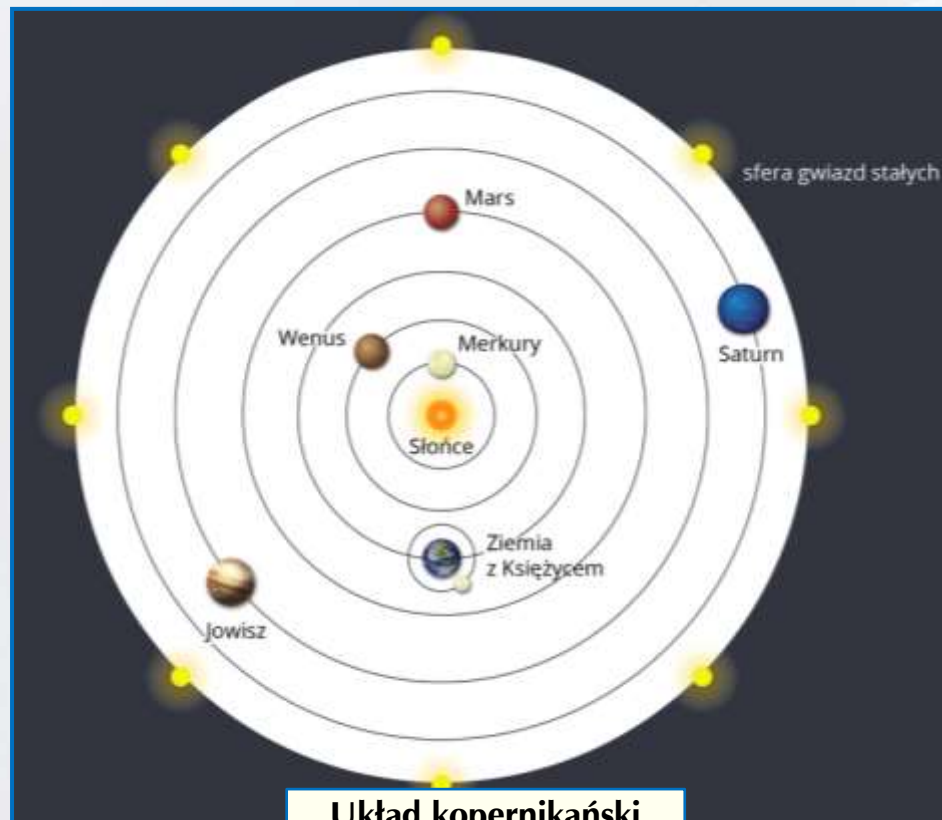
→ **Mikołaj Kopernik** (1473-1543 r.) w dziele *O obrotach sfer niebieskich* przedstawił **teorię heliocentryczną**.

→ Oto jej założenia:

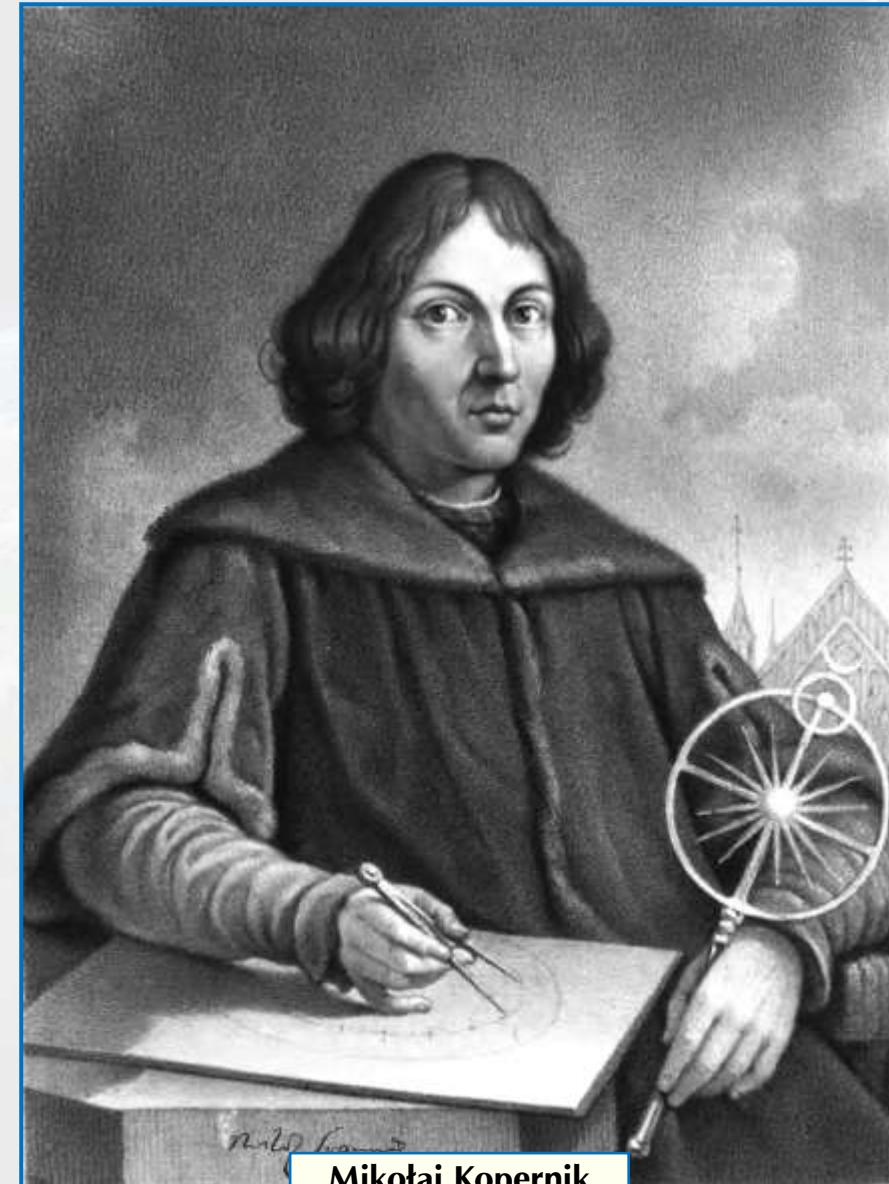
- planety biegną ruchem jednostajnym po okręgach dookoła Słońca;
- Ziemia jest jedną z planet i również obiega Słońce;
- nieruchome Słońce znajduje się w środku wszechświata;
- gwiazdy pozostają w spoczynku na zewnątrz tego układu;
- rzeczywisty ruch wokół Ziemi wykonuje tylko Księżyc.



Reprodukcja strony dzieła *De revolutionibus orbium coelestium* z pismem i rysunkiem kreślonym ręką Mikołaja Kopernika (1473-1543).



Układ kopernikański



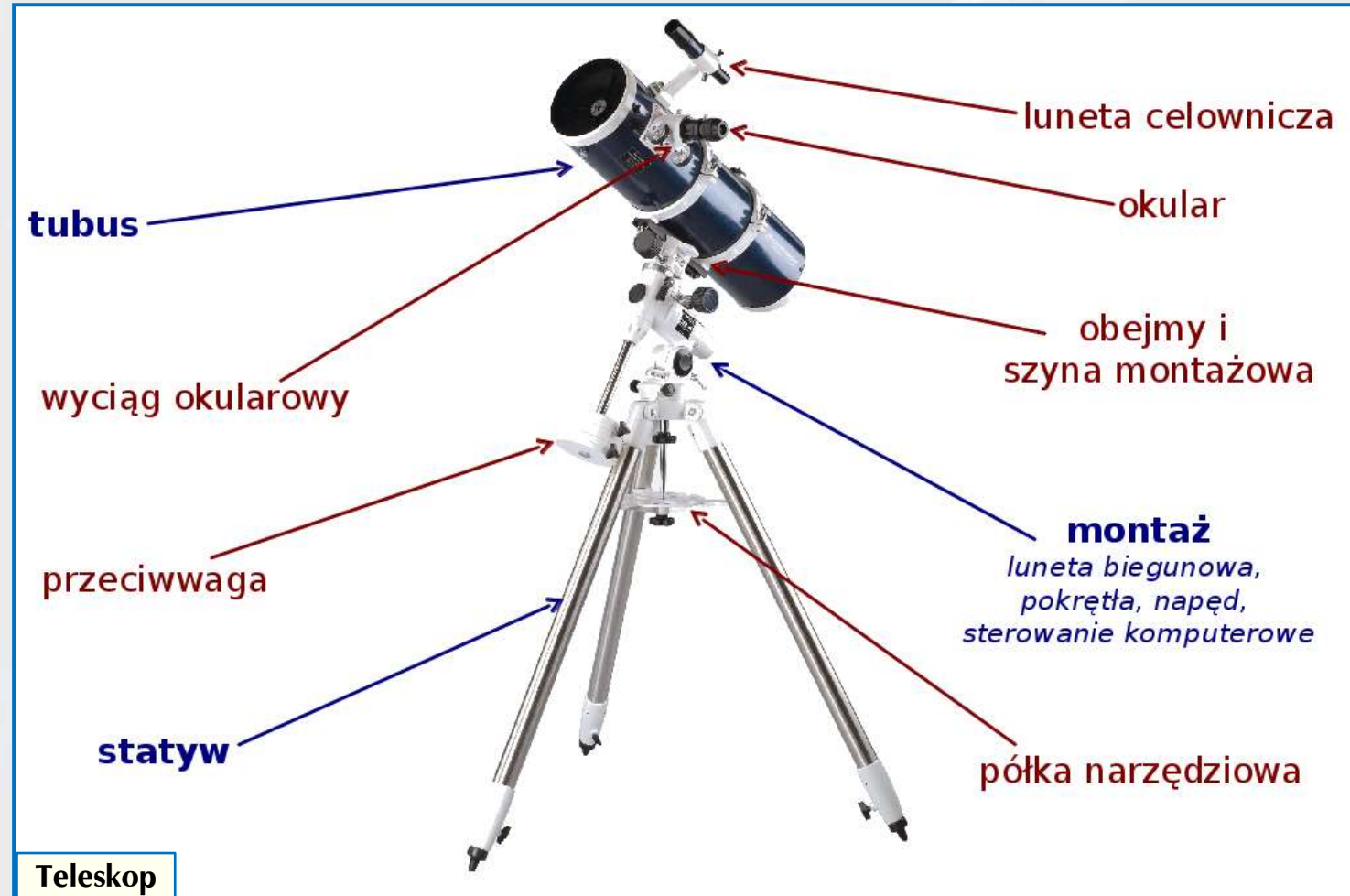
Mikołaj Kopernik

Precyzowanie wiedzy o Wszechświecie i jego budowie

- **Luneta**, skonstruowana w XVII wieku przez **Galileusza** i **teleskop**, skonstruowany nieco później przez **Izaaka Newtona**, uświadomiły ludziom, że to, co obserwują gołym okiem, jest tylko niewielkim fragmentem otaczającego ich wszechświata.
- Poznawany w coraz większym stopniu i w coraz większej ilości ogrom materii kosmicznej został uporządkowany w galaktyki.



Luneta



Teleskop

Obecne metody badań i eksploracji kosmosu

→ Obecnie w celu zdobywania wiedzy o kosmosie wykorzystujemy:

- **teleskopów optycznych** – najbardziej znanym jest działający na orbicie okołoziemskiej Teleskop Kosmiczny Hubble'a,
 - miejsce takie umożliwia lepsze pomiary, szczególnie w przypadku niektórych długości fal, ponieważ eliminujemy wpływ atmosfery na uzyskiwane wyniki,
 - teleskopy poza kosmosem umieszcza się na bezpośrednio na powierzchni Ziemi, zwykle w górach, na pustyniach, czyli wszędzie tam gdzie atmosfera jest możliwie najczystsza;
- **radioteleskopy** – rejestrujących wysyłane przez obiekty kosmiczne fale radiowe, umieszczane:
 - na powierzchni Ziemi – największy działający obecnie w Chinach radioteleskop "Fast" ma średnicę 500 m,
 - w kosmosie – dzięki nim możemy obserwować pulsary.



Radioteleskop Fast w Chinach



Teleskop Kosmiczny Hubble'a

Obecne metody badań i eksploracji kosmosu

→ Niezmiernie ważne w celu zdobywania wiedzy o kosmosie są także:

- **statki kosmiczne** – statki latające poza atmosferą Ziemi, umożliwiające załogowe lub bezzałogowe loty w kosmos, dzielące się na:
 - **sondy kosmiczne** – wynoszone przez wahadłowce lub rakiety nośne bezzałogowe i zautomatyzowane statki prowadzące różnorodne badania naukowe w kosmosie,
 - **sztuczne satelity** – poruszający się po orbicie wokół ciała niebieskiego (głównie Ziemi lub ciał Układu Słonecznego),
 - **stacje kosmiczne** – satelity na których ludzie mogą mieszkać i prowadzić badania naukowe;
- **meteoryty** – fragmenty ciał niebieskich, które spadły na powierzchnię Ziemi, umożliwiające zdobywanie wiadomości na temat właściwości fizycznych i chemicznych pozaziemskich minerałów i skał.



Jurij Gagarin (po lewej) – pierwszy człowiek w przestrzeni kosmicznej (12 kwietnia 1961 roku odbył lot trwający 1 godzinę 48 minut), który odbył lot na statku kosmicznym Wostok 1 (model statku po prawej).



Neil Armstrong (po lewej) – pierwszy człowiek na księżycu (dowódca misji kosmicznej Apollo 11 z 21 lipca 1969, w której brali także udział Michael Collins (na środku) i Edwin Aldrin (po prawej); autor słów “To mały krok człowieka, ale wielki skok ludzkości”).



Teorie i poglądy dotyczące powstania Wszechświata

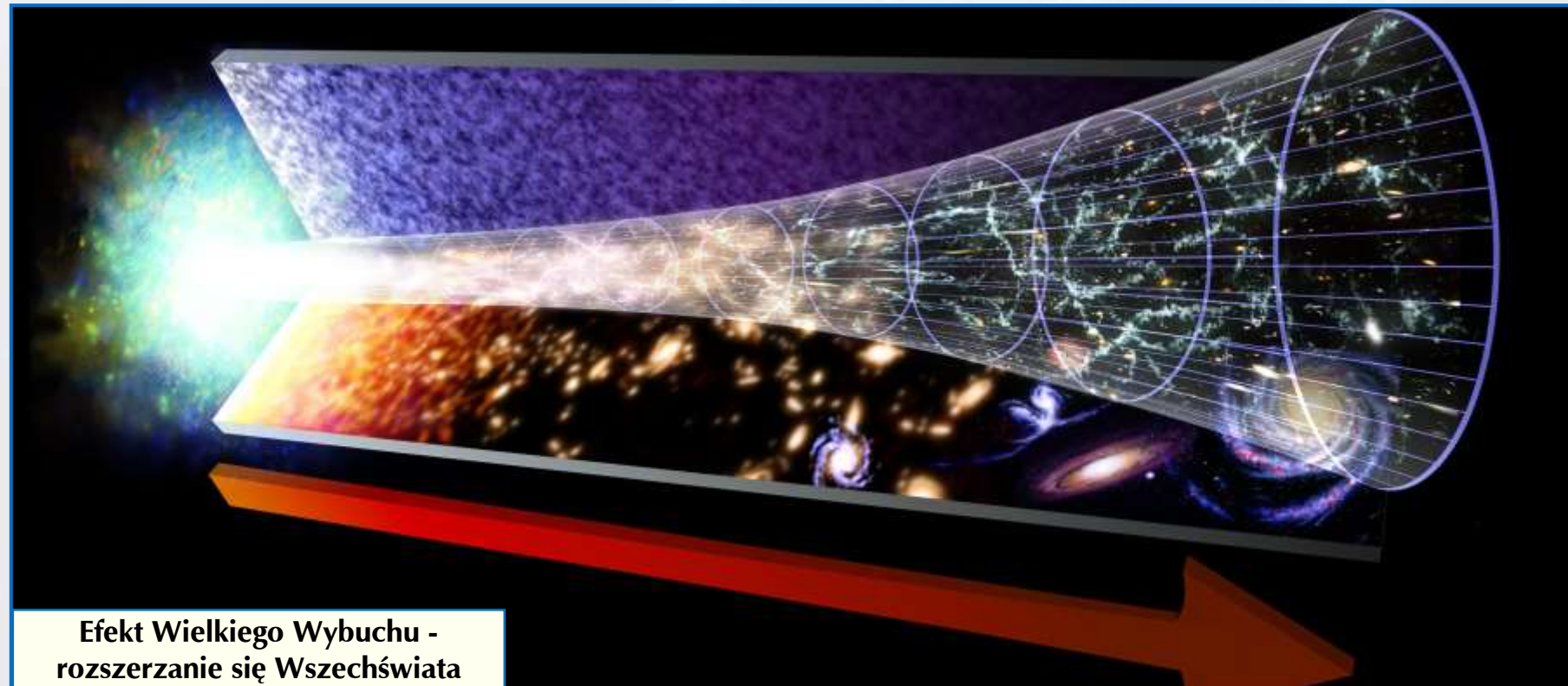
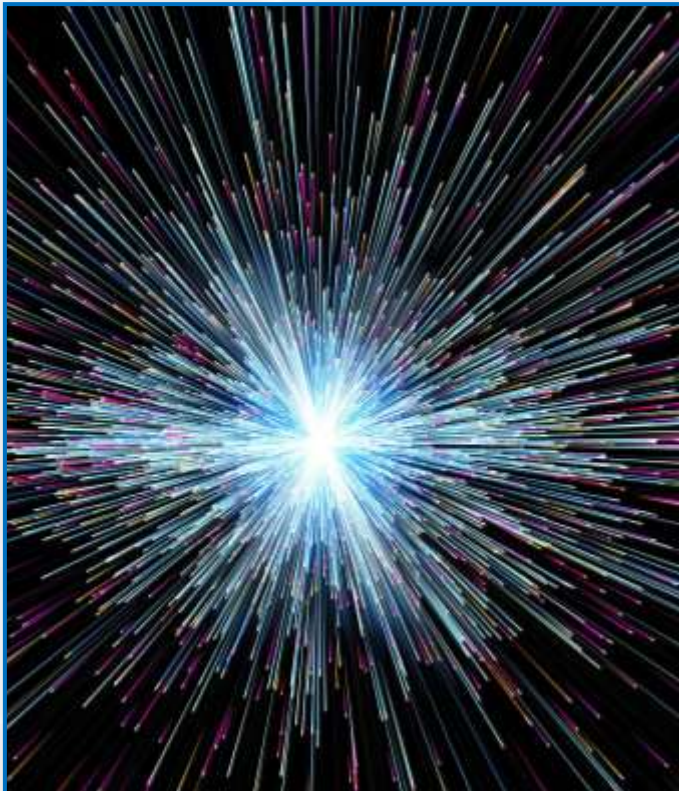
Teoria kreacjonistyczna

- Powstanie wszechświata do dziś stanowi jednak zagadkę, która wciąż czeka na ostateczne rozwiązanie.
- Jeszcze nie tak dawno wydawało się, że odpowiedź jest oczywista.
 - Powszechnie na świecie przyjmowano **pogląd kreacjonistyczny** głoszący, iż Ziemia i cały wszechświat są dziełem Boga.
 - Trudno jednak takie wyjaśnienie rozpatrywać z naukowego punktu widzenia.
- Uznanie kreacjonizmu pozostaje sprawą wiary, a nie wiedzy.
 - W religii i nauce chrześcijańskiej udaje się zresztą logicznie połączyć hipotezy naukowe dotyczące ewolucji wszechświata z poglądami kreacjonistycznymi bez szkody dla jednych czy drugich.



Teoria Wielkiego Wybuchu (Big Bang)

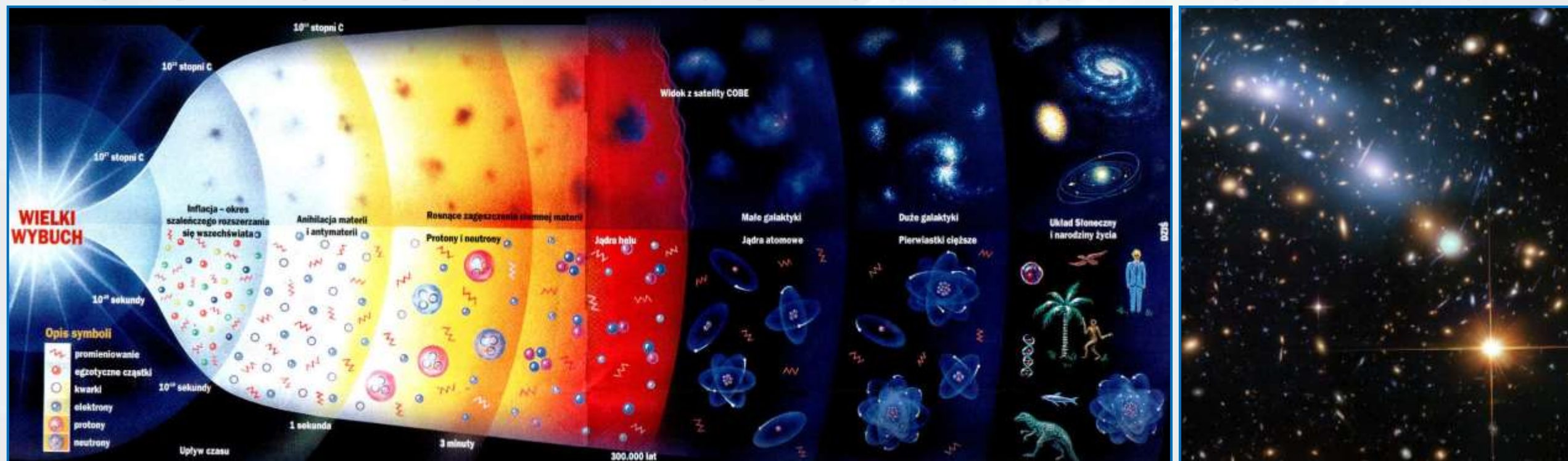
- Najbardziej prawdopodobną teorią powstania Wszechświata jest **teoria wielkiego wybuchu**.
- Wielki Wybuch dotyczy olbrzymiego skupiska materii rzędu 10^{95} kg/m³.
- O tym początkowym stanie wszechświata sprzed **ok. 14 miliardów lat** wiemy tylko tyle, że **Wszechświat był nieskończenie mały i miał nieskończenie wielką gęstość i temperaturę** – czyli, że był **osobliwością**.
- Od momentu wielkiej eksplozji, datowanej na około 13,8 mld lat temu (13,799 mld lat), Wszechświat ekspanduje, a jego przeciętna gęstość i temperatura spadają.
- Jaka jest teraz przeciętna gęstość materii w przestrzeni? - nie wiadomo, między innymi dlatego że nie została określona masa ciemnej materii.



Efekt Wielkiego Wybuchu -
rozszerzanie się Wszechświata

Ekspansja Wszechświata

- Jak obliczono, w ciągu 200 sekund po wybuchu temperatura obniżyła się na tyle, że z powstających **jąderek wodorowych** zaczęły tworzyć się **deuterony** (atomy ciężkiego wodoru), z których po upływie kilku minut powstały **jądra helu**, a po kilkunastu minutach - **wodorowo-helowy skład materii wszechświata**.
- Około 300 000 lat po wybuchu nastąpiła **epoka neutralizacji**, gdy **protony** zaczęły wiązać się z **elektronami**, by utworzyć **neutralny gaz wodorowy**.
- W wyniku niestabilności grawitacyjnej tworzyły się **kompleksy gazowe**.
- Słabło promieniowanie, Wszechświat stawał się coraz chłodniejszy i ciemniejszy.
- Około 400 mln lat obłoki gazów pod wpływem grawitacji zapadały się, tworząc pierwsze **gwiazdy**, zaś po kilku mld lat skupiska gwiazd w postaci **galaktyk**. Wokół niektórych gwiazd powstały **układy planetarne** (np. **Układ Słoneczny**).



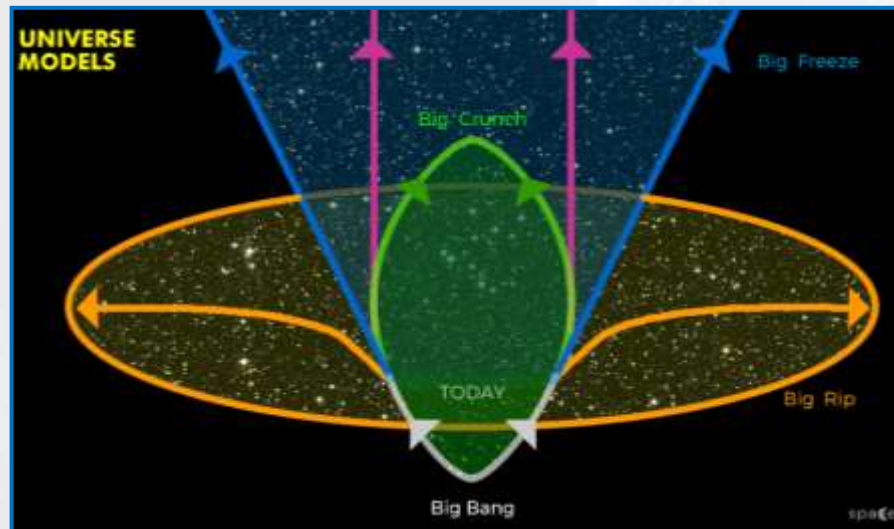
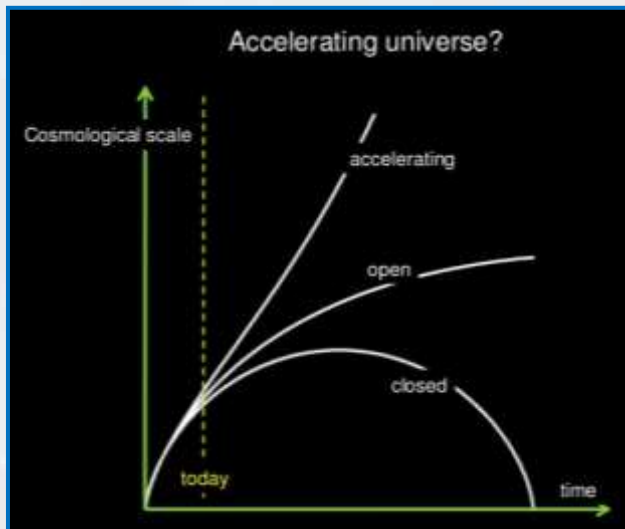
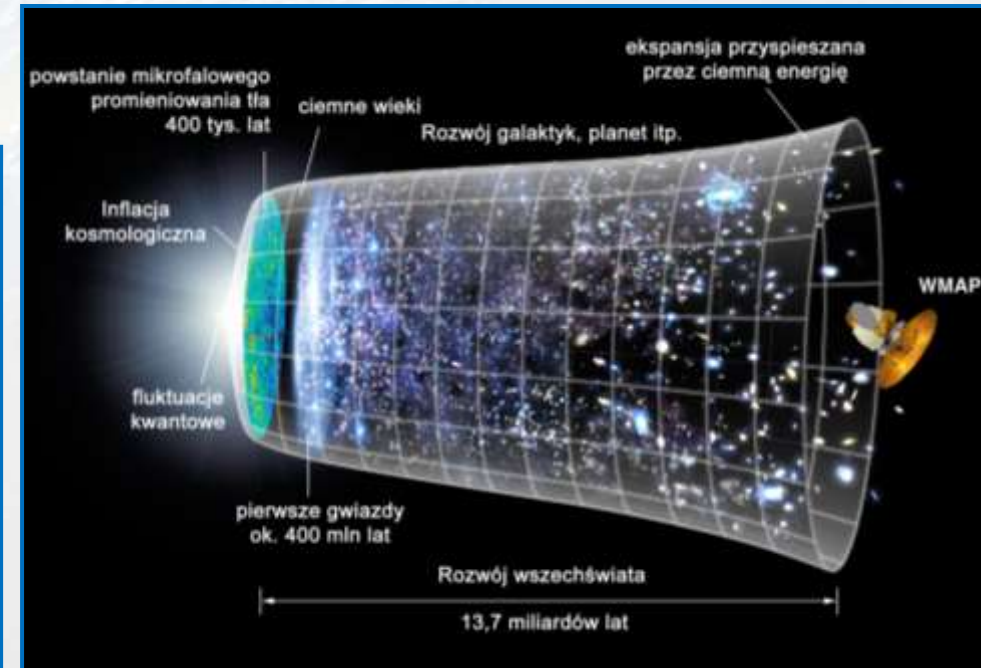
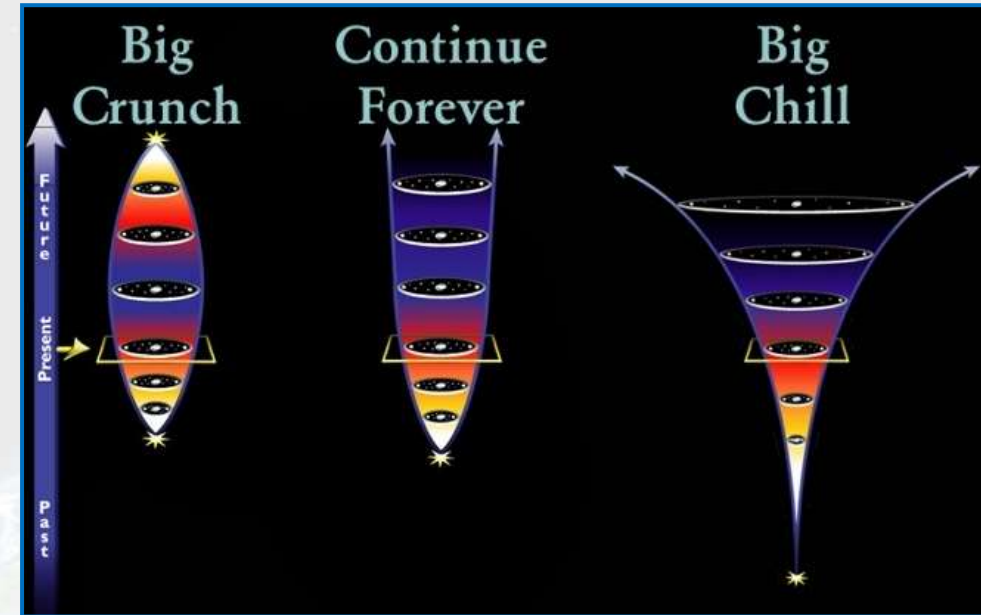
Co będzie dalej!

→ Los wszechświata może być dwojaki:

→ **model zamkniętego wszechświata** – jeżeli gęstość materii przekracza wartość krytyczną (10 neutronów i protonów na metr sześcienny), powinien on z czasem zacząć się **kurczyć**, osiągając znów nieskończenie małe rozmiary;

→ w 1929 r. astronom **Edwin Hubble** odkrył, że galaktyki oddalają się od siebie – na tej podstawie stwierdzono, że wszechświat będzie się rozszerzał, aż po pewnym czasie, w wyniku działania sił grawitacyjnych zacznie się kurczyć, zaś dalej ponownie zgromadzi się olbrzymia ilość materii na niewielkim obszarze, a po osiągnięciu przez nią masy krytycznej nastąpi ponowny wybuch;

→ **model otwartego wszechświata** – jeżeli gęstość materii jest mniejsza od wartości krytycznej – będzie się **rozszerzał w nieskończoność**.

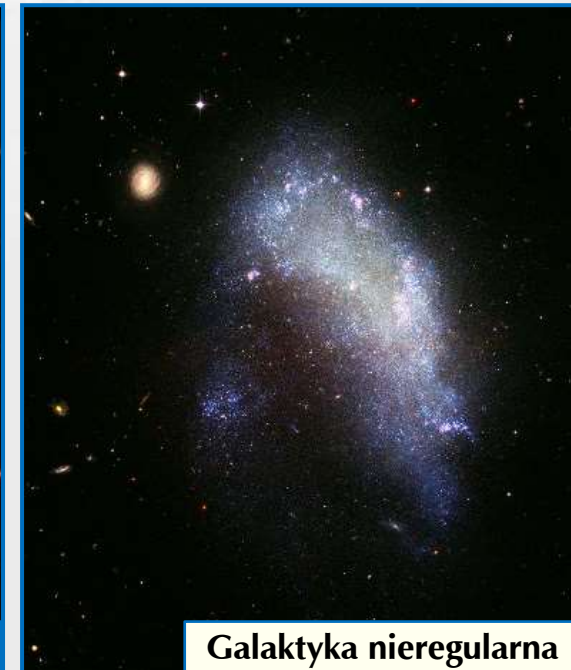
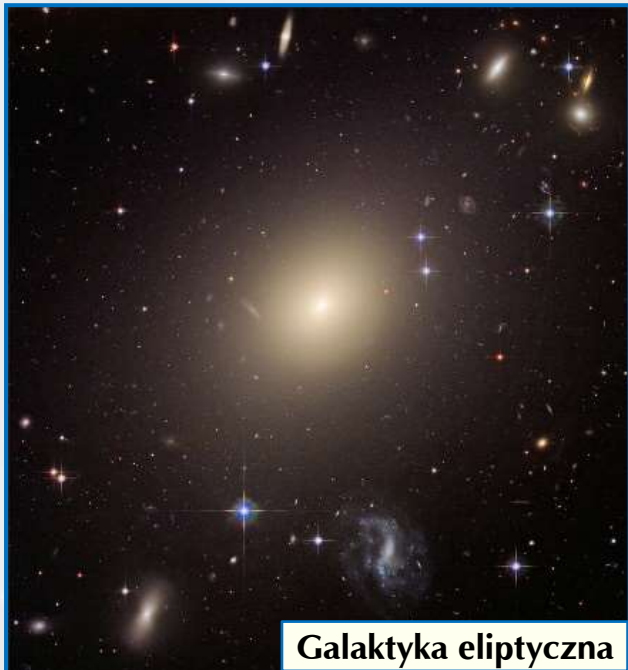




Galaktyki

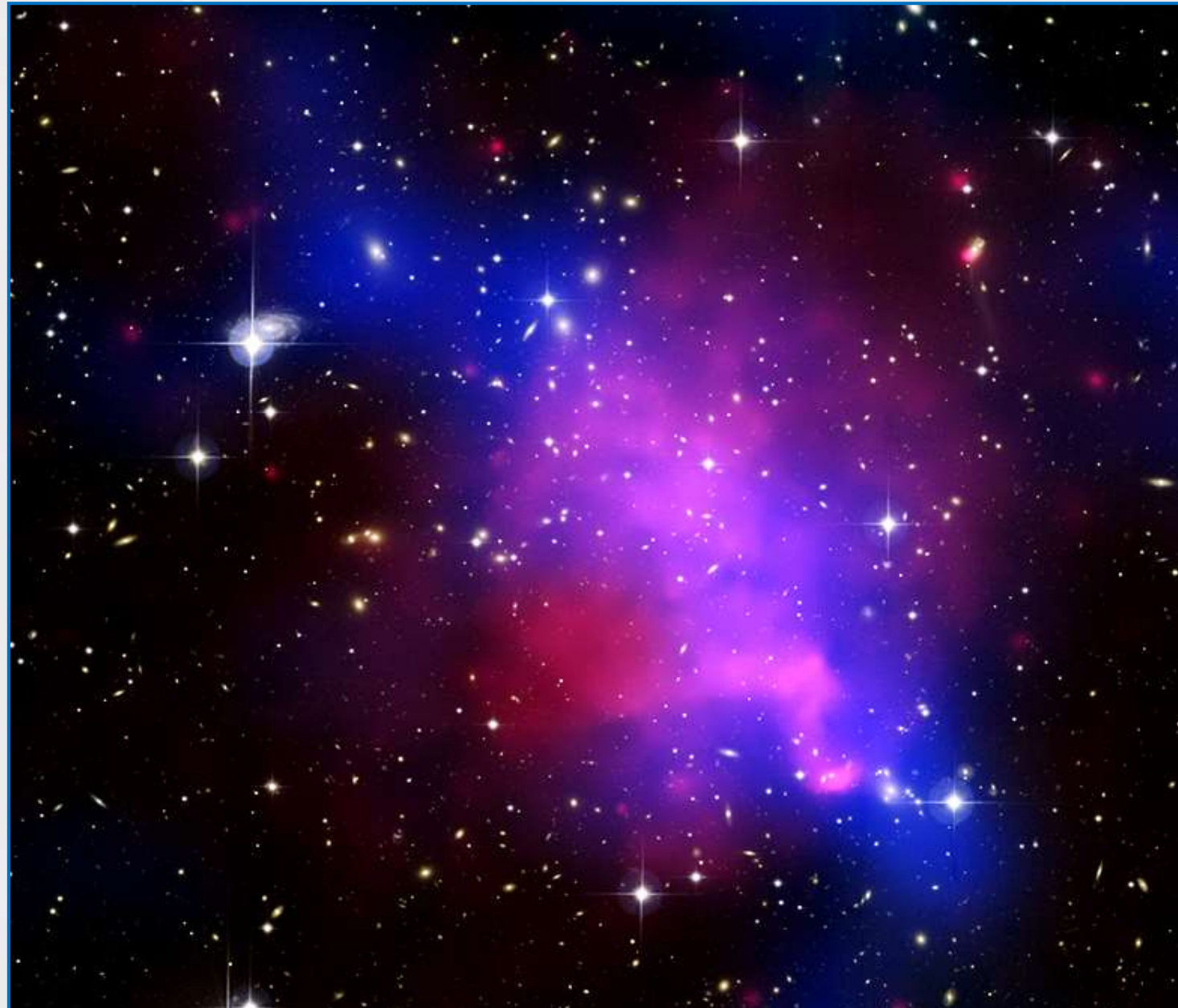
Galaktyki i ich struktura

- **Galaktyki** – ogromne zbiorowiska materii składające się z gwiazd, pyłów i gazów, stanowią podstawowy element struktury wszechświata.
- **Ze względu na ich wygląd** (określany z teleskopów optycznych), dzielimy je na:
 - **galaktyki eliptyczne** – cechujące się eliptycznym spłaszczonym kształtem o stosunkowo gładkiej strukturze (są pozbawione wyraźnej struktury wewnętrznej),
 - są one zbudowane głównie z dojrzałych gwiazd i występuje w nich niewielka ilość pyłów międzygwiazdnych;
 - **galaktyki spiralne** – to stosunkowo duże układy galaktyczne, wyróżniające się wyraźnie widoczną spiralną strukturą;
 - **galaktyki soczewkowate** – przyjmują charakterystyczny kształt soczewki, przy czym ze względu na swój wygląd są one postacią pośrednią pomiędzy galaktykami eliptycznymi i spiralnymi.
 - **galaktyki nieregularne** – najmniejsze galaktyki pozbawione symetrycznego kształtu.



Ciemna materia

- **Ciemna materia** – to niewidoczna część galaktyk.
- Swoją masą zdecydowanie przewyższa masę widocznej materii.
- Jej natura jest nadal nieznana.
 - Składa się na nią międzygwiazdowy i międzygalaktyczny gaz i pył w stanie znacznego rozrzedzenia albo skoncentrowany w obiektach o masach dużych planet.
- Niektórzy badacze sądzą, że ciemna materia skupia się w potężnych obłokach na peryferiach galaktyk, tworząc ich **halo**.
- Niewykluczone, że najwięcej ciemnej materii znajduje się w **czarnych dziurach** oraz że składa się ona głównie z **neutrin**.



Gromada galaktyk Abell 520 kolor niebieski – ciemna materia, kolor różowy – gorący gaz.

Czarna dziura

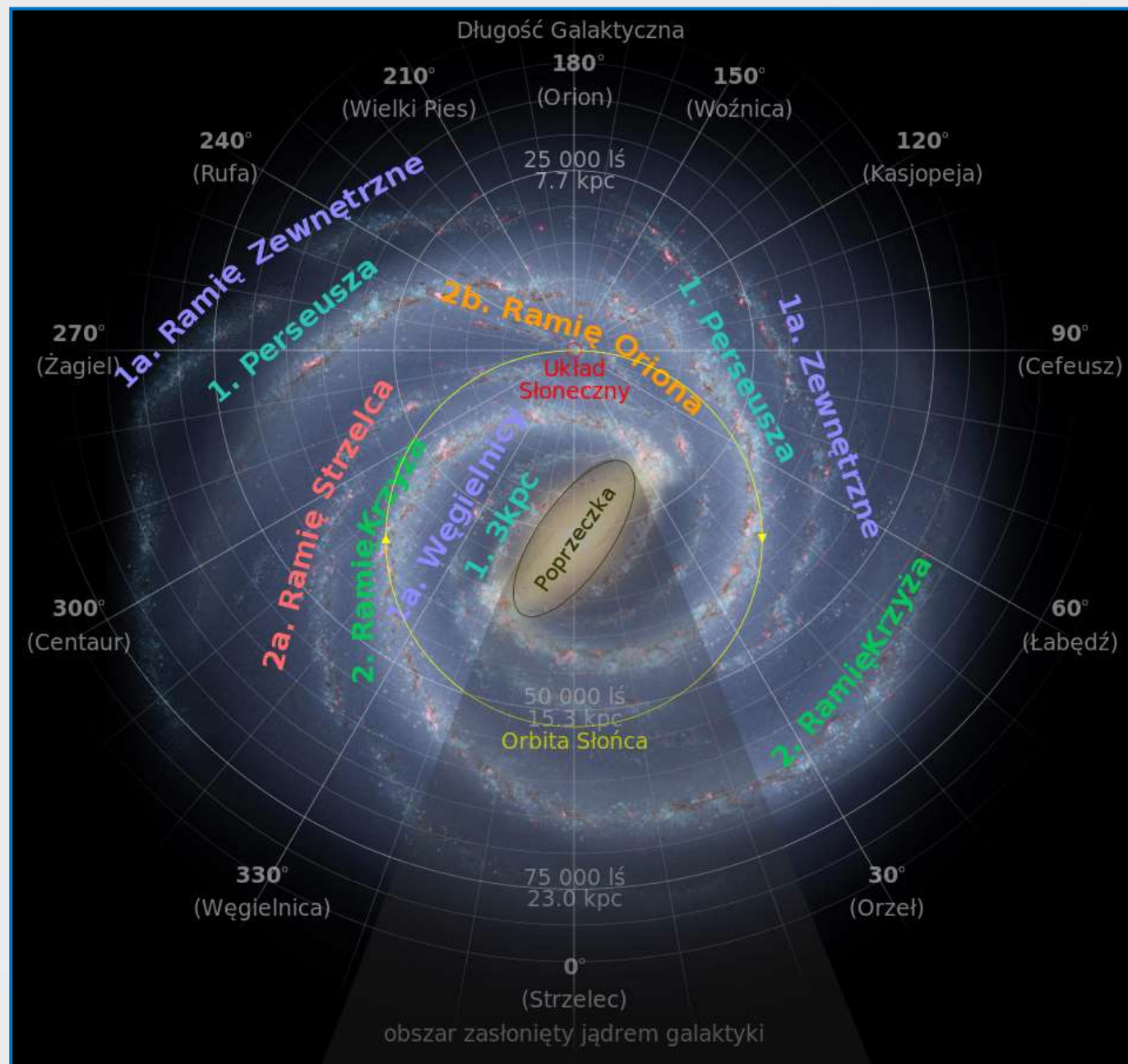
- **Czarna dziura** – niewidoczny obiekt we Wszechświecie, wewnątrz którego znajduje się osobliwość, czyli punkt o nieskończenie wielkiej gęstości materii, wytwarzający w najbliższym otoczeniu niewyobrażalnie silne pole grawitacyjne.
- Do czarnej dziury przyciągana jest materia z otoczenia, z niej jednak nic nie może się wydostać - nawet światło.
- Przypuszcza się, że czarna dziura może powstać w wyniku kolapsu grawitacyjnego masywnej gwiazdy, trwającego ułamek sekundy.
- Istnienie czarnej dziury można udowodnić wyłącznie poprzez badanie ruchów gwiazd znajdujących się pod wpływem jej pola grawitacyjnego.



Czarna dziura

Galaktyka Drogi Mlecznej

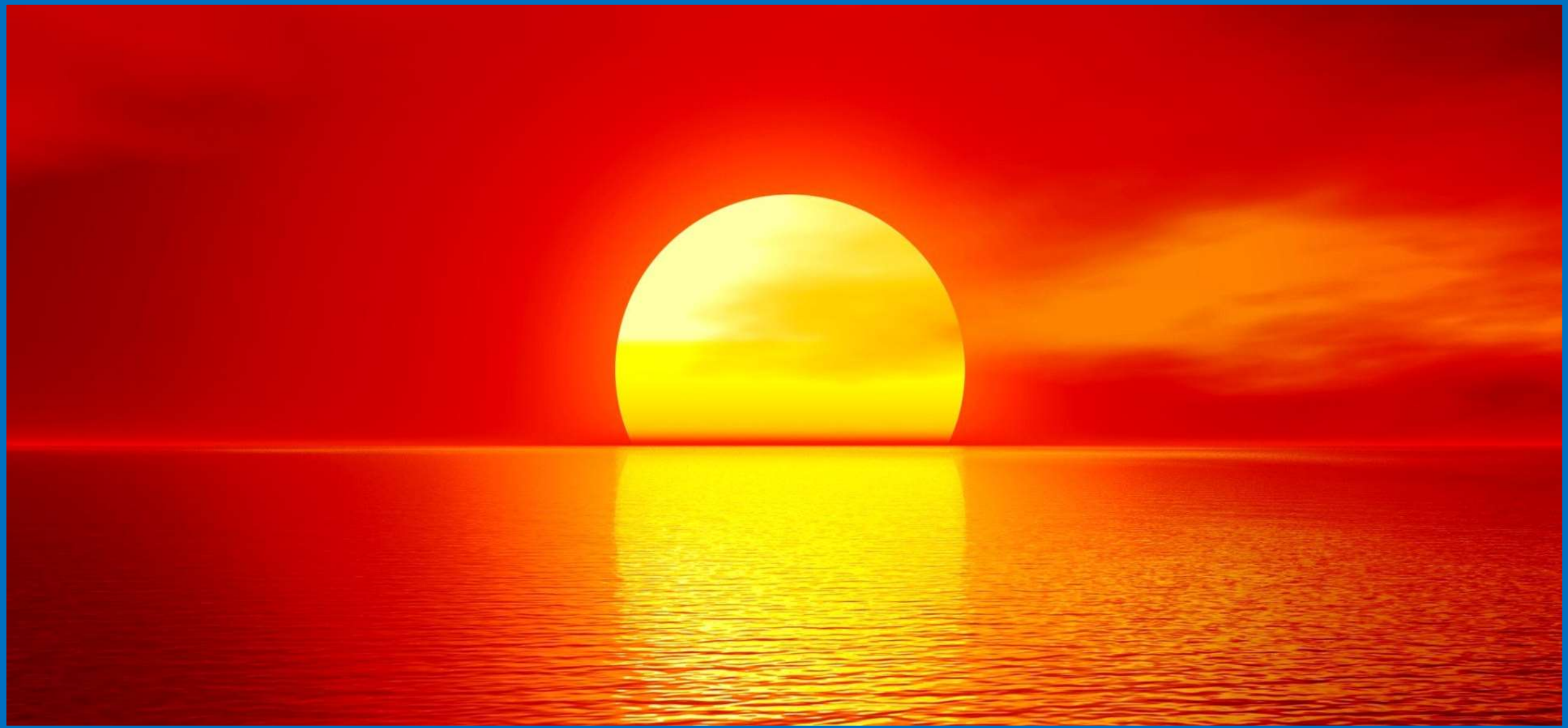
- Zbiorowisko gwiazd, w którego skład wchodzi Słońce to **Galaktyka Drogi Mlecznej**.
 - **Słońce** położone jest w jednym z tych ramion, w strefie peryferyjnej Galaktyki, w odległości około 30 tysięcy lat świetlnych od centrum.
- W przestrzeni kosmicznej tworzy ona ogromny, spiralnie zakręcony dysk o średnicy około 100 tysięcy lat świetlnych.
 - im dalej od środka, tym zagęszczenie gwiazd jest mniejsze (utrudnia to wyznaczenie granic).
 - Widoczna w pogodną noc Droga Mleczna to obraz galaktyki powstający przez pozorne zagęszczenie gwiazd, gdy patrzymy w kierunku jej centrum.
 - Galaktyka wraz z Układem Słonecznym wiruje wokół swojego środka.
 - Słońce, przemieszczając się z prędkością około 220 km/s, potrzebuje aż 240 milionów lat na dokonanie jednego pełnego obiegu, natomiast centrum Galaktyki obraca się szybciej.
 - W efekcie partie peryferyjne “nie nadążają”, tworząc ramiona spirali.



Galaktyka Drogi Mlecznej

- W pogodną, bezksiężycową noc można zobaczyć gołym okiem do 6000 gwiazd należących do **Galaktyki Drogi Mlecznej**.
- Jest to jednak tylko mały ułamek tego, co możemy zobaczyć za pomocą teleskopów.
- Obecnie ocenia się, że Droga Mleczna liczy **około dwieście mld gwiazd** (wg innych źródeł nawet 400 mld gwiazd).

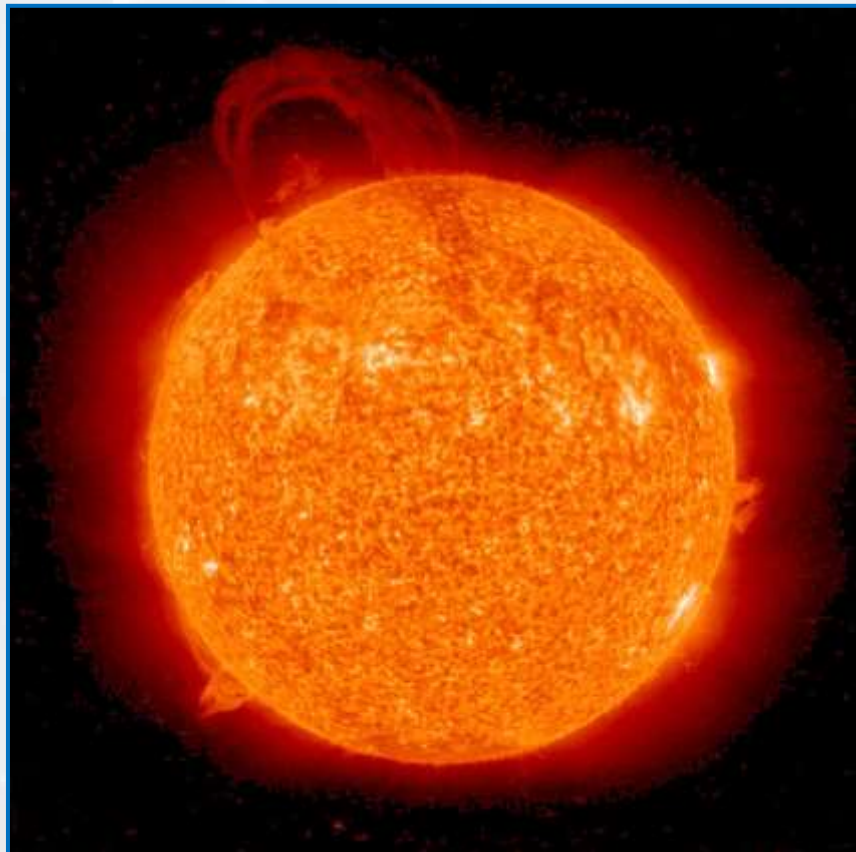
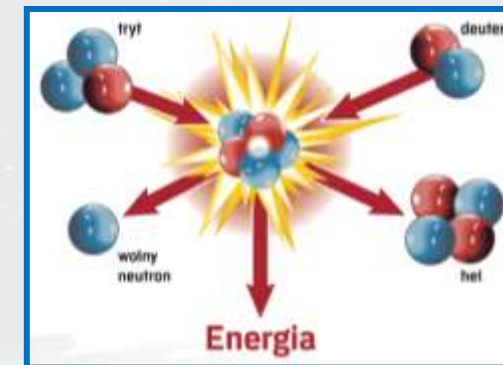




Słońce

Słońce – reakcje termojądrowe

- **Źródłem promieniowania Słońca** (podobnie jak wszystkich gwiazd ciągu głównego) są zachodzące w jego jądrze **reakcje termojądrowe polegające na łączeniu atomów wodoru i tworzeniu helu**.
- Wytwarzana dzięki temu energia dostarcza wielkich ilości ciepła (temperaturę jądra ocenia się na 15,5 mln °C) niezbędnego do kontynuowania reakcji termojądrowych i utrzymuje ciśnienie dochodzące do 200 mln atmosfer, zdolne zrównoważyć ogromne siły grawitacji.



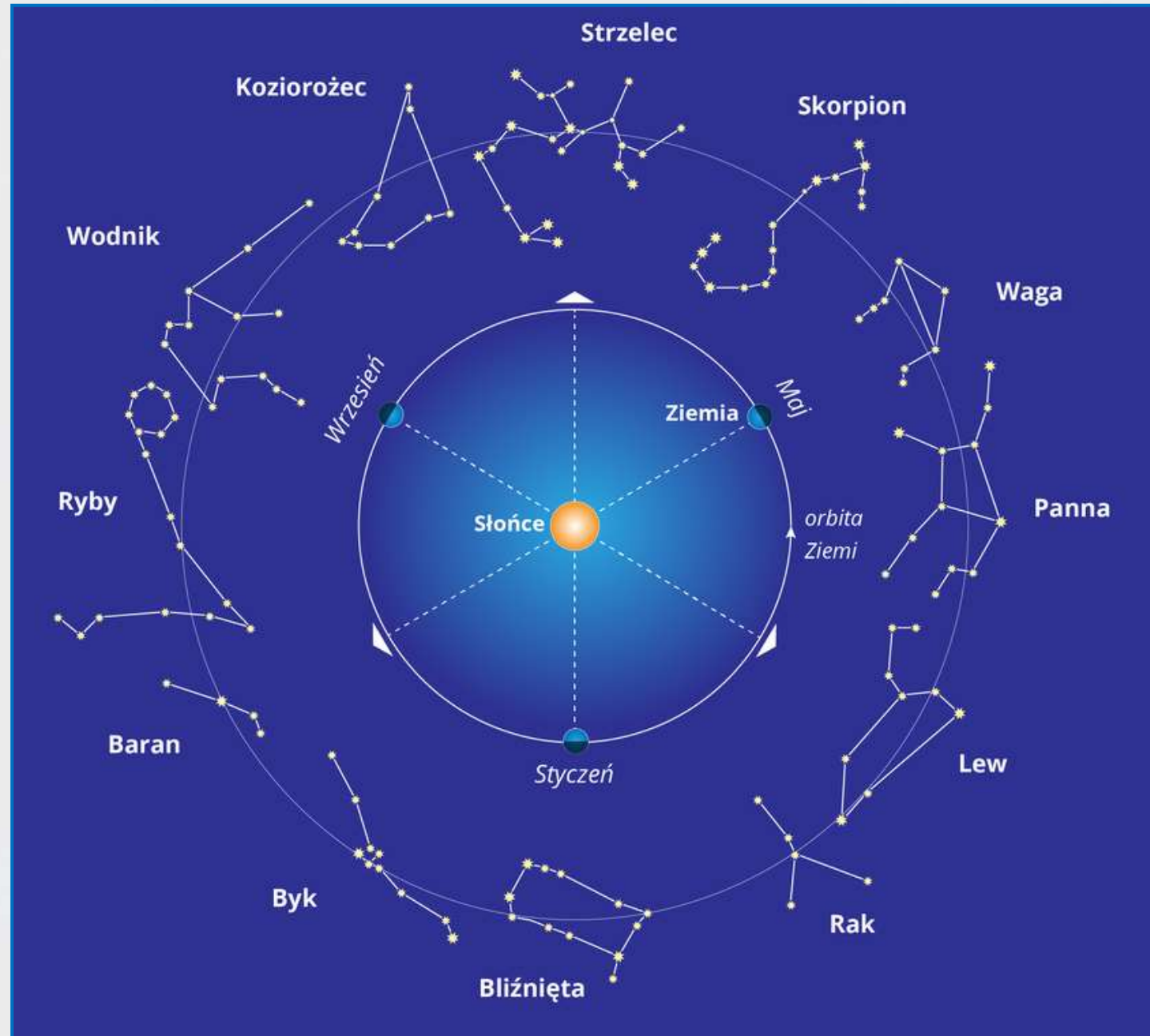
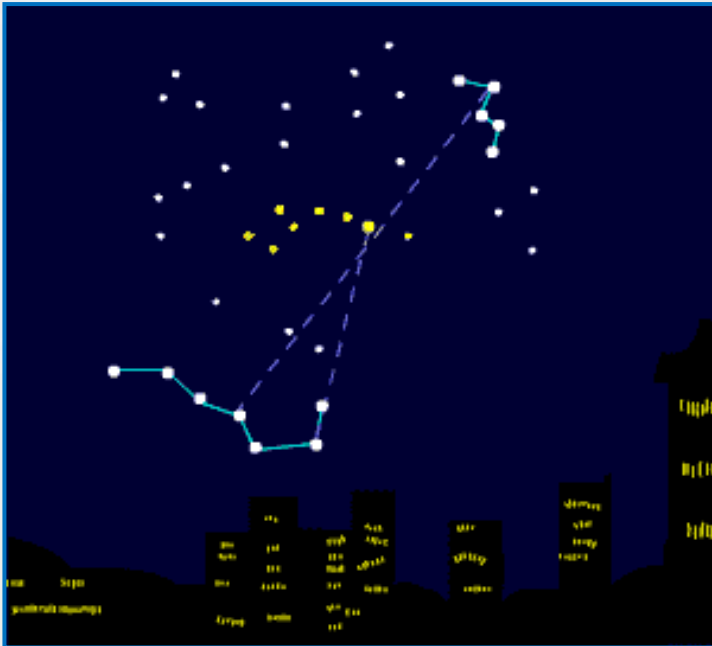
Fontanna słonecznego gazu, wzbijająca się na wysokość 100 tys. km



Gwiazdozbiory nieba północnego

Gwiazdozbiory nieba północnego

- Obecny podział sfery niebieskiej na 88 gwiazdozbiorów oraz ich granice zostały ustalone w 1930 roku przez Międzynarodową Unię Astronomiczną.
- **Gwiazdozbiorami** nazywamy gwiazdy są ułożone w stałe konfiguracje (przesuwają się zgodnie z porami roku),
 - np. gwiazdozbiory **Barana**, **Lwa**, **Raka** czy takie jak **Mały Wóz** i **Wielki Wóz**.
 - Ich pozycja zmienia się także w ciągu nocy.



Gwiazdozbiory nieba północnego

- Dodatkowo astronomowie wprowadzili system oznaczeń gwiazd związany z łacińskimi nazwami gwiazdozbiorów:
 - w gwiazdozbiorze **Ursa Minor (Mała Niedźwiedzica)** najjaśniejsza jest **Gwiazda Polarna**, świecąca blisko północnego bieguna niebieskiego – nosi ona nazwę α (litera β symbolizuje gwiazdę drugą co do jasności, zaś γ – trzecią).
 - Gwiazdy należące do danego gwiazdozbioru leżą często w dużych odległościach od siebie i w rzeczywistości nie są ze sobą powiązane, jednak taki podział od setek lat ułatwia ludziom poszukiwanie na niebie różnych ciał niebieskich.

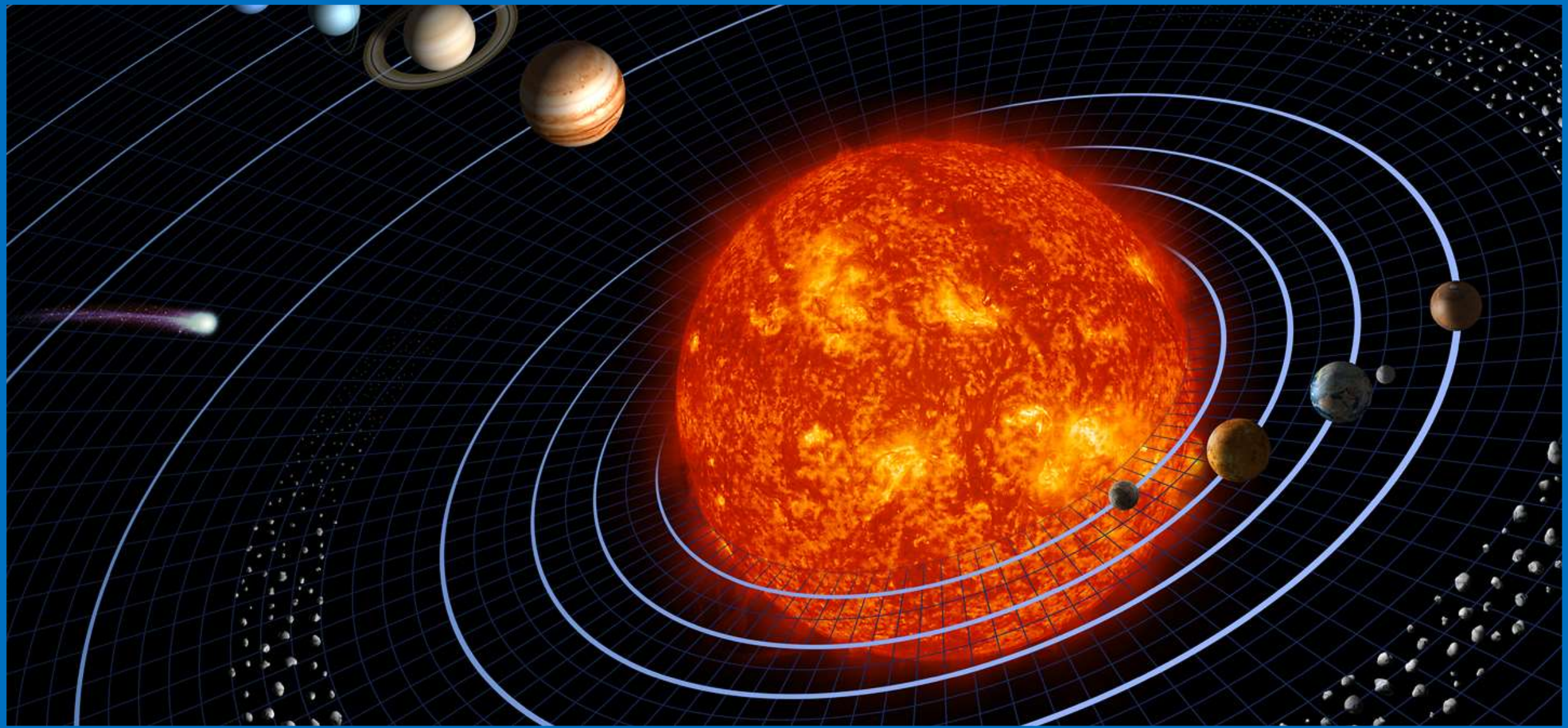


Gwiazdozbiór: **Wielki Wóz**, czyli **Wielka Niedźwiedzica** (po lewej), **Mały Wóz**, czyli **Mała Niedźwiedzica** (po lewej)

Gwiazdozbiory nieba północnego

- Większość gwiazdozbiorów obserwowanych na nocnym północnym niebie jest związana ze danymi porami roku.
- Oglądając nocne niebo w nocy zauważyć możemy, że pewne gwiazdy pojawiają się za wschodnim horyzontem, przechodzą przez całe niebo podczas nocy, aby ostatecznie zniknąć pod zachodnim horyzontem.

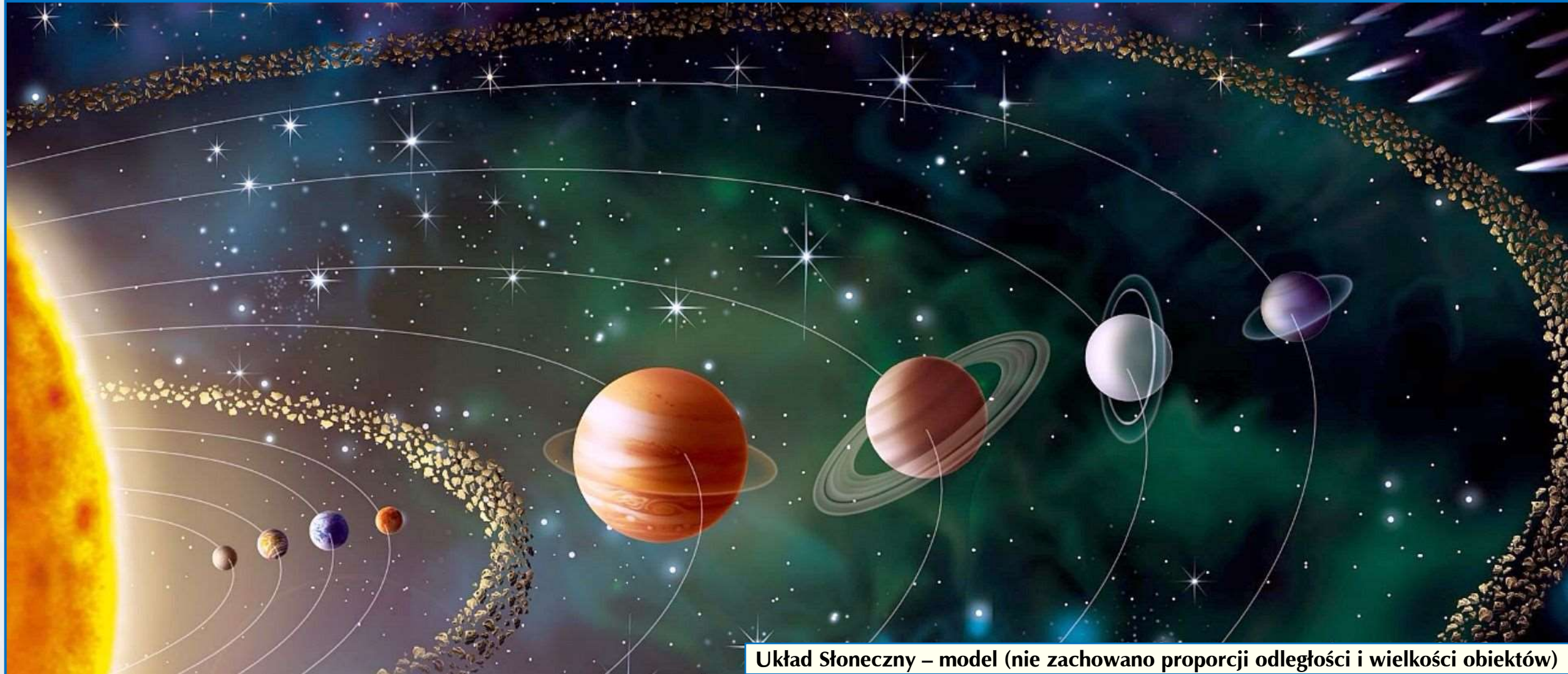




Planety Układu Słonecznego

Skład Układu Słonecznego

- **Układ Słoneczny** stanowi zespół ciał niebieskich złożony z **gwiazdy (Słońce)** i związanych z nią siłami grawitacji: **planet, księżyców, planetoid, komet, meteoroidów** oraz **materii międzyplanetarnej**.
- Prawie cała masa US (99,87%) skupiona jest w centrum układu, tj. w Słońcu.



Układ Słoneczny – model (nie zachowano proporcji odległości i wielkości obiektów)

1. Planety grupy ziemskiej

→ **Planety grupy ziemskiej** (Merkury, Wenus, Ziemia i Mars) są:

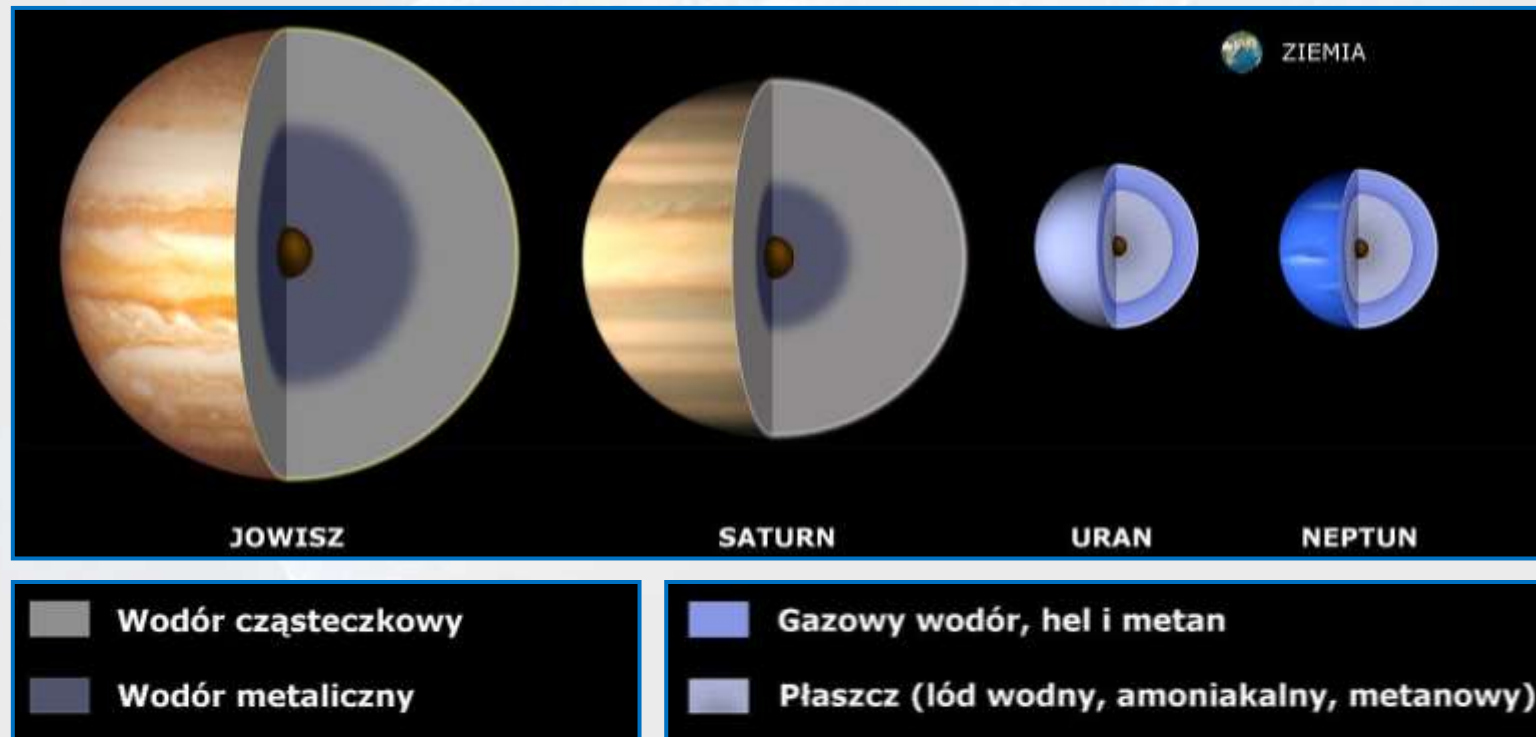
- stosunkowo niewielkie,
- o dużej gęstości,
- podobnej budowie – posiadają metaliczne jądro otoczone skalną skorupą,
- z widocznymi pozostałościami aktywności wulkanicznej i tektonicznej.
- wszystkie posiadają atmosferę:
 - najrzadszą, śladową – Merkury,
 - najgęstsza – Wenus, gdzie efekt cieplarniany powoduje rozgrzanie powierzchni globu i atmosfery do blisko 500°C.

→ Planety te znane były już w starożytności, z zastrzeżeniem jednak, że Ziemi przypisywano wówczas szczególną rolę i do planet jej nie zaliczano.



2. Planety olbrzymy (planety jowiszowe)

- **Planety olbrzymy (planety jowiszowe) (Jowisz, Saturn, Uran i Neptun)** – cechują się niewielką gęstością, stosunkowo niedużym stałym jądrem i bardzo grubą atmosferą, składają się głównie z wodoru, helu, metanu i amoniaku (wraz z głębokością przechodzi stopniowo w stan ciekły).
- Skład chemiczny tych planet jest podobny do składu Słońca i tylko ich zbyt małe masy stanęły na przeszkodzie do zapoczątkowania reakcji termojądrowych.
- Planety tej grupy wykazują silne spłaszczenie biegunowe, wynikające z szybkiego obrotu wokół własnej osi oraz z gazowo-ciekłego stanu większości materii, ułatwiającego jej przemieszczanie się w kierunku równika.
- Wokół każdej z planet krążą liczne księżyce oraz uformowały się pierścienie (najlepiej widoczne wokół Saturna), złożone głównie z rozrzedzonej materii międzyplanetarnej i brył lodu.

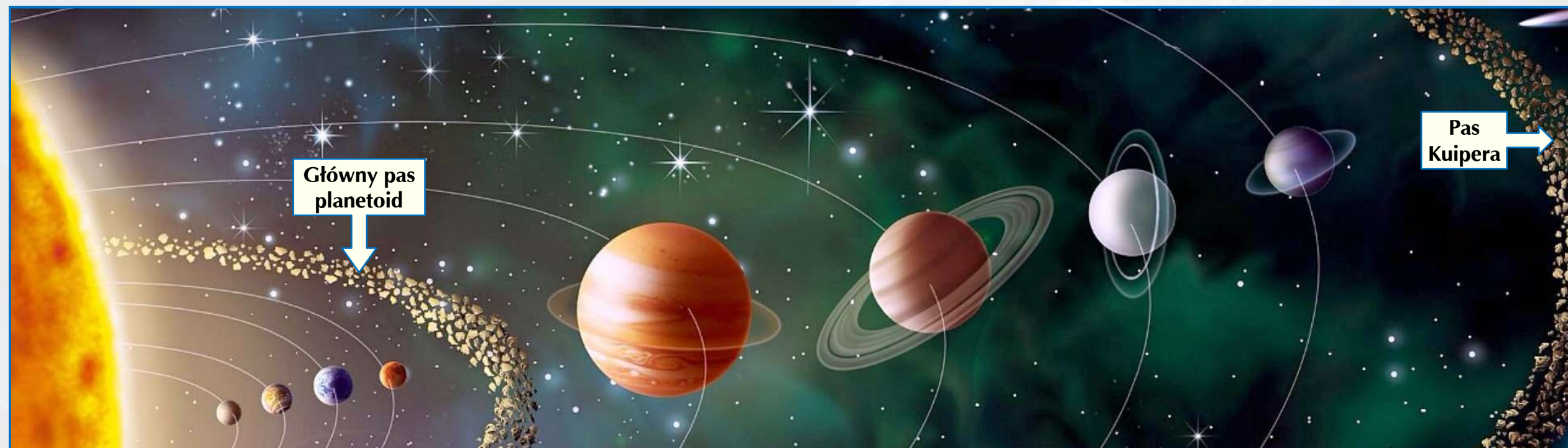




Małe ciała Układu Słonecznego

1. Planetoidy

- **Planetoidy** obserwuje się regularnie w tych samych rejonach US (łączna ich liczba szacowana dziesiątki milionów):
 - **tj. w głównym pasie głównym**, rozciągającym się **między orbitami Marsa i Jowisza** (do 2020 r. naliczono 990 tys.),
 - większość tych skalistych planetoid porusza się po nieomal kołowych orbitach heliocentrycznych, ale ze względu na niewielką masę tych ciał i bliskość planet ich trajektorie mogą ulegać znacznym zmianom,
 - prawdopodobnie obydwie księżyce Marsa stanowią przechwycone przez jego pole grawitacyjne planetoidy,
 - istnieje około trzystu planetoid, których nietypowe tory mogą przecinać się z orbitami Ziemi, Wenus i Merkurego;
 - **w Pasie Kuipera**, położonym **na peryferiach US poza orbitą Neptuna**,
 - reprezentuje on obecnie bardzo dużą liczbę planetoid (zdecydowanej większości ich dalej nie znamy) zbudowanych przede wszystkim z lodu, z najlepiej poznanym Plutonem.



Problem z Plutonem – czym on jest?

Pluton

- W sierpniu 2006 r. astronomowie z Międzynarodowej Unii Astronomicznej postanowili skreślić **Plutona** z listy planet.
 - za uznaniem go za planetoidę przemawiają zarówno parametry orbity (odchyła się ona od płaszczyzny ekliptyki o kąt 17°), wielkość, jak i jego budowa.
- Został on uznany jako jedna z tzw. **planet karłowatych**, czyli ciało które:
 - wykonuje ruch obiegowy wokół Słońca,
 - dzięki odpowiednio dużej masie, posiada on grawitację pozwalającą uzyskać kształt zbliżony do kulistego,
 - nie jest satelitą planety lub innego ciała niegwiazdowego.
- Pomimo, że Pluton został wykreślony, to jednak dla wielu naukowców była to decyzja zbyt pochopna z którą się oni nie zgadzają.
 - Takie też wnioski wysunięto podczas spotkania astronomów z października 2014 r.



2. Meteoroidy

- **Meteoroidy** – drobne ciała, **mniejsze od planetoid**, występujące w przestrzeni międzyplanetarnej.
- Najczęściej są to niewielkie bryły materii lub ziarna pyłu (ich rozmiary nie przekraczają 10 m).
 - Rozmiary meteoroidów nie pozwalają na ich obserwację w kosmosie.
 - Ciała te ujawniają się, wchodząc w atmosferę ziemską bądź uderzając w sztuczne satelity i niszcząc je.



Meteor

- **Meteor** – zjawisko świetlne (tzw. świecący ślad), znane powszechnie pod nazwą “**spadającej gwiazdy**”, tworzące się **wskutek wejścia meteoroidu w zasięg atmosfery ziemskiej**.
- Wyraźnie widoczny na niebie jasny ślad tworzy się w wyniku świecenia par ulatniających się z powierzchni meteoroidu oraz z nagranych i zjonizowanych gazów atmosfery wzdłuż trasy jego przelotu.
- Okresowo występują tzw. **roje meteorów**, kiedy pojawiają się one nadzwyczaj często i ze ściśle określonego punktu na niebie.
 - Tłumaczy się to przechodzeniem Ziemi przez pozostałość komety, która uległa rozpadowi.
 - Najbardziej znanymi rojami są:
 - **Perseidy** obserwowane około 12 sierpnia każdego roku,
 - **Leonidy** widoczne około 17 listopada co roku,
 - **Akwarydy** – w maju,
 - **Orionidy** – w październiku,
 - **Geminidy** – w grudniu.



Meteoryt

- **Meteoryt** – większe meteoroidy które nie uległy odparowaniu w atmosferze i spadły na powierzchnię Ziemi.
- Zjawiska świetlne pojawiają się, kiedy meteoroid znajdzie się na wysokości 150 km, zaś w granicach 60 – 80 km większość drobnych ziaren odparowuje.
- Pozostałe, wchodząc w niższe warstwy atmosfery, wyhamowują i częściowo stygną.
- Do wyjątkowych rzadkości należą meteoryty, które na Ziemię trafiają jeszcze rozżarzone.



Meteoryty



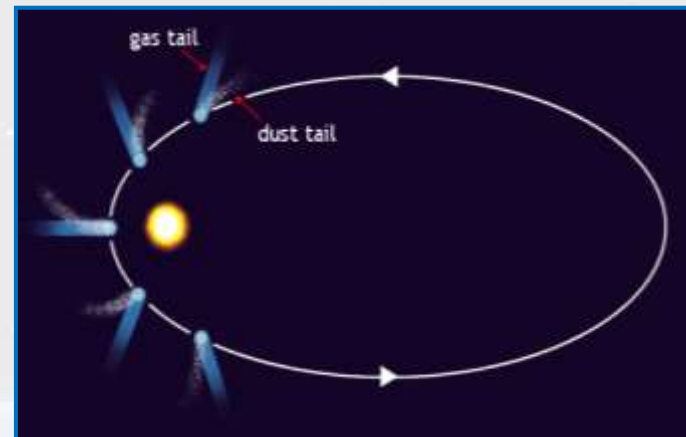
3. Komety

- **Komety** – niewielkie ciała, zbudowane głównie z zestalonych gazów (lodu, dwutlenku węgla, amoniaku, metanu) i cząstek nietopnych, cyklicznie pojawiające się w pobliżu gwiazdy (Słońca w Układzie Słonecznym) z rejonu:
 - tzw. **Pasa Kuipera** – położonego w odległości 500 – 1000 jednostek astronomicznych za orbitą Plutona (znajdują się w nim także wcześniej opisane planetoidy),
 - **Obłoku Oorta** – leżącego w odległych peryferiach Układu Słonecznego, w odległości 30 tys. – 100 tys. jednostek astronomicznych.
- Komety mają bardzo wydłużone orbity eliptyczne i pojawiają się w pobliżu Słońca albo z określoną częstotliwością (komety okresowe), albo tylko jednokrotnie (komety jednopojawieniowe).
 - Z około 1000 znanych komet jedynie niewiele ponad 150 to komety okresowe.

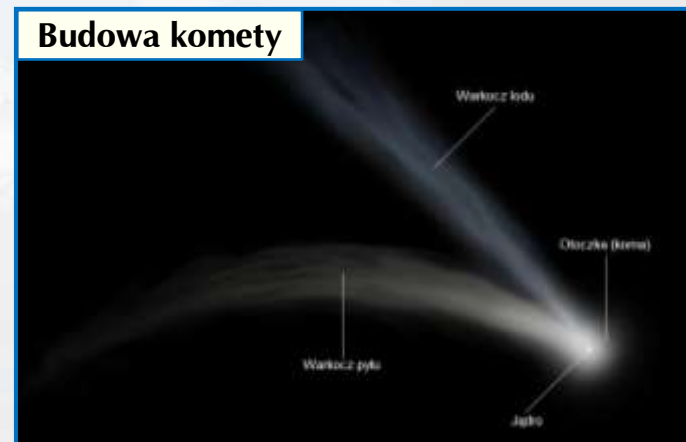


Budowa komety

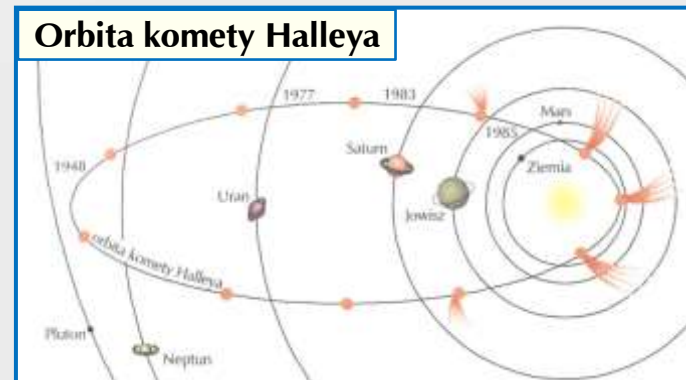
- Główną część komety stanowi **jądro** o średnicy kilku do kilkunastu kilometrów, złożone z zanieczyszczonych pyłem lodów o różnym składzie (jest widoczne niezależnie od odległości komety od Słońca).
- Wraz ze zbliżaniem się do Słońca pod wpływem ciepła lód ulega sublimacji i powstałe gazy tworzą dokoła jądra otoczkę gazowo-pyłową, określaną jako **koma**.
- W centrum Układu Słonecznego koma wytwarza długą smugę, zwróconą w kierunku przeciwnym do Słońca - tzw. **warkocz komety** lub **ogon komety**.
- Każde zbliżenie się do Słońca powoduje znaczne straty materii.
- Przykładowo kometa Halleya uwalnia aż 15 ton gazów i pyłu na sekundę.

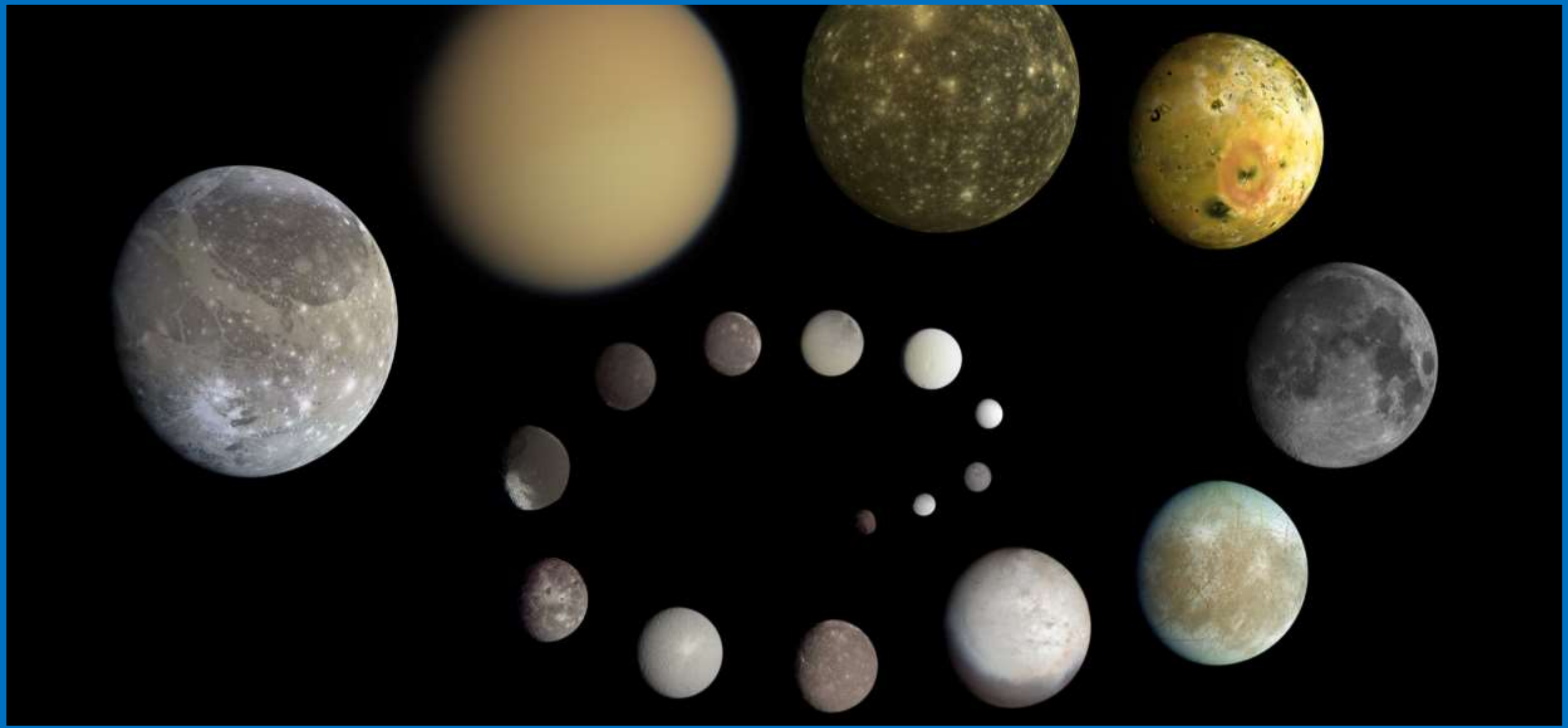


Budowa komety



Orbita komety Halleya

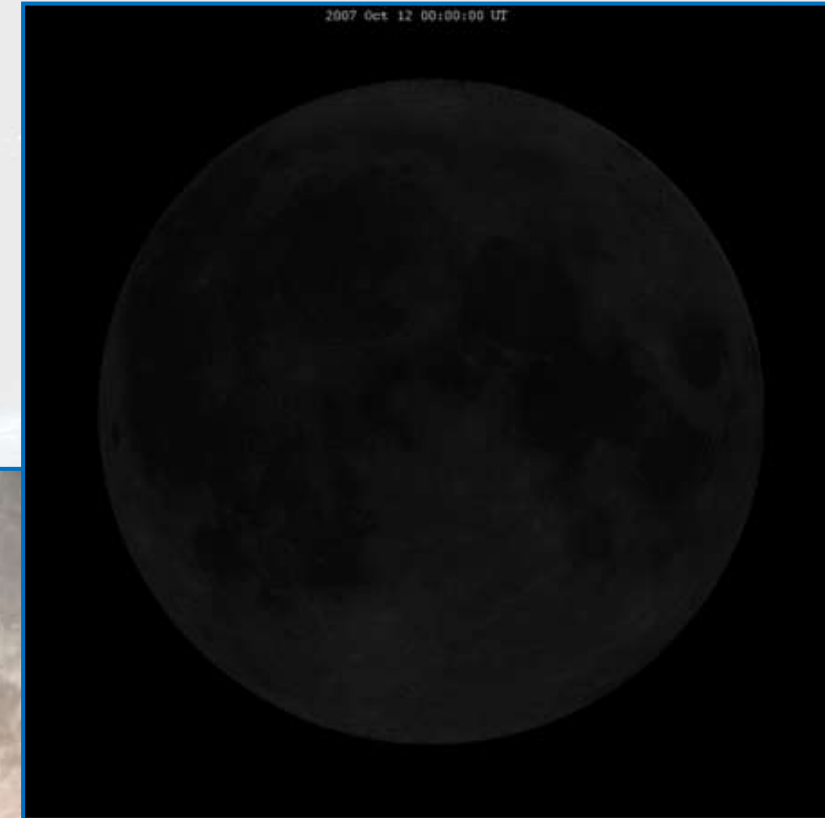




Księżyce

Księżyc – naturalny satelita

- **Księżyc** – ciało niebieskie pochodzenia naturalnego, obiegające największe ciała układów planetarnych, tj. planeta, planeta karłowata czy planetoida.
- W niektórych przypadkach kiedy jest on niewiele mniejszy od obieganego ciała stosuje się specyficzne odmiany nazw:
 - tzw. **planety podwójne**, np. w przypadku układu Ziemia – **Księżyc**;
 - tzw. **podwójne planetoidy**, np. w przypadku układu Pluton – **Charon**.
- Dla ziemskiego satelity przyjęło się pisać nazwę “**Księżyc**” z wielkiej litery.



Cechy księżyców

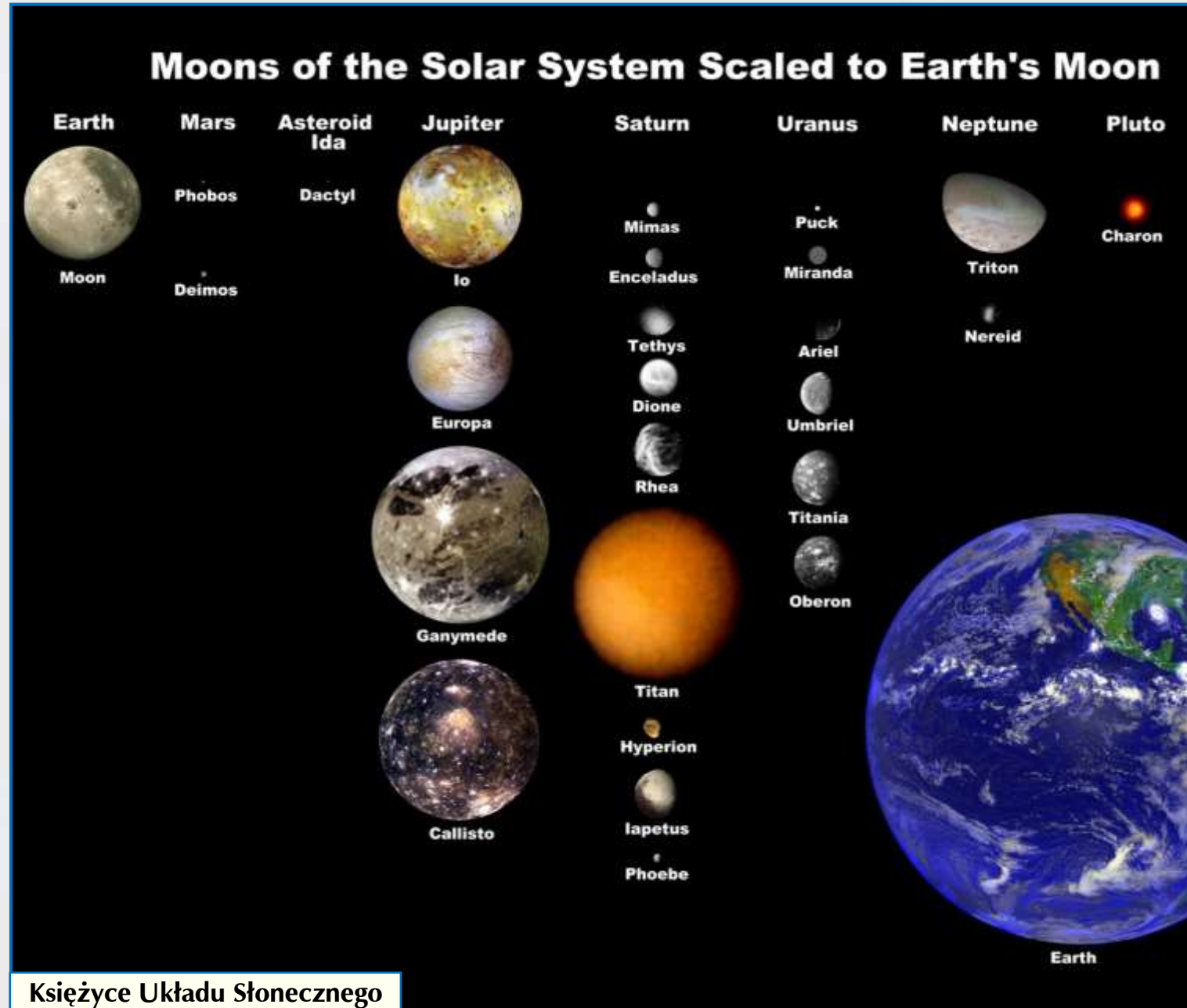
→ Większości planet, z wyjątkiem Merkurego i Wenus, towarzyszą własne satelity, tj. **księżyce**.

→ Rozmiary księżyców są bardzo zróżnicowane – od mających zaledwie kilkadziesiąt kilometrów średnicy księżyców Marsa, aż po większe od Merkurego satelity Jowisza – Ganimedes i Saturna – Tytan.

→ Obecnie w Układzie Słonecznym znane są 185 księżyce, należące do 6 planet (dane z 2019 r.; wg różnych źródeł mogą być różne – zależne od źródła) oraz 9 księżyców należących do planetoid.

→ Wszystko wskazuje, że liczba ta się zwiększy – należy spodziewać się, że wraz z rozwojem badań kosmosu ich liczba wzrośnie.

→ Odkąd przestano Plutona traktować jako planetę, z listy księżyców na chwilę skreślony został Charon, uznawany wcześniej za jego księżyc (dziś znów jest uznawany za księżyc).



KONIEC



Materiały pomocnicze do nauki
Opracowane w celach edukacyjnych (niekomercyjnych)

Opracowanie i redakcja: *Sławomir Dmowski*
Kontakt: *kontakt@geografia24.eu*

WSZELKIE PRAWA ZASTRZEŻONE
- KOPIOWANIE ZABRONIONE -